

Od úterý 24.5. jsem si vzal dovolenou na výlet do Londýna. S kamarádem Bártíkem jsme nastoupili do autobusu Student Agency se směrem na Brno. V Brně jsme si zašli na oběd do mého oblíbeného bufetu v Nádražní, kde jsem si dal rizoto. Když jsme se tak poflakovali po městě a čekali na odjezd autobusu na letiště, řekli jsme si, že si dáme jedno v Pegasu. Měli tu asi 4 druhy piva a tak jsme to vzali pěkně ze shora. Číšník se sice na nás netvářil dobře, když jsme si porouchali po malých ale speciály už musely být v půllitru, takže jsme byly za hodinu docela veselé. Z číšníka se nakonec vyklubal motorkář, a jelikož Bártík má taky motorku, tak se jeho chování k nám otočilo o 180° a málem jsme pro motorky nestihli autobus. Ten nás dopravil do Tuřan, kde jsme se v hale posilnili pepermit bonbóny a žvýkačkami. Při kontrole mi vyhmátli zubní pasu 125ml., protože do letadla můžou věci v příručním zavazadlu do 100ml. Ale nakonec mi ji nechali, když jsem řekl, že je použitá. Na letištní ploše jsme si udělali selfíčko, usedli do sedaček a už tu byl start. Vedle mě seděla nějaká holčina z Břeclavy, která byla doma na dovolené a vracela se zpátky do Anglie za prací. Prokecal jsem s ní celý let, který alespoň rychle utekl. Dělal ve skladu u Aldi. Jejím přáním bylo vyrazit za prací do Kalifornie. Ale zatím střádala a pilovala angličtinu. Na letiště Stansted jsme dopadli tvrdě, takže žádný potlesk nebyl. Rychle jsme se propletli výstupem a díky elektronickému pasu jsme se odbavili u posledního turniketu raz-dva. Bártík se mnou ještě prošel letištní halu, aby mi ukázal, kam musím jít při odletu.

Autobus do centra na Viktorku nám odjel i když jsme u něho stáli, protože nějaký černochoch vydával tak zmatečné pokyny, že zblblý jsme nebyli jenom my. Naštěstí za chvíli přijel jiný. Nakonec jsme ani na Viktorku nedojeli, protože třetí kámoš Kamí si nás vyzvednul na nádraží Waterloo. Došli jsme si do restaurace kde Kamí dělal na záchod, a poté se začala řešit lítačka Oyster pro mě. Nejdříve jsme sháněli trafikou a když jsme ji nenašli, vyrazili jsme na noční tour po Londýně. Jak získat lítačku nám nakonec poradil nějaký černochoch v metru a po jejím nabytí kreditem už jsem mohl cestovat. V metru se pípá u vstupu a pak i u výstupu. Ten večer jsme stihli ještě něco málo navštívit.

U základny jsme nestihli ani jeden bufáč otevřený, a tak jsme byli rádi, že nám v jednom kiosku prodali poslední bagetu a hranolky než zavřeli roletu. Dorazili jsme na ubytovnu pozdě večer. Baráček v klidné čtvrti u obrovského hřbitova a 12 postelí narvaných kde se dá včetně chodby. Ještě, že jsem už ledacos zažil. Noc za 20 liber, prý super cena. Jedna koupelna plesnivá, smrad po myších, druhá o něco lepší, ale tam jsme se střídali všichni. Nic jsem neřešil, zaplul jsem do postele a v mžiku jsme byl v limbu. Kupodivu se mi spalo dobře.

Středa 25.5. Počasí docela dobré. Ráno jsme dali s Bártíkem sprchu a po snídani jsme došli na bus a metro a přesunuli se do finančního centra. Moc kravatáku zde nebylo. Vůbec se mi zdál Londýn takový prázdný. Byl čas oběda tak jsme si dali 3 kusy jídla za jednu cenu 3 libry v nějakém malém marketu. Dal jsem si sendvič s džusem a chipsy. Jídlo jsme snědli venku na lavičce a pokračovali jsme dál. Prošli jsme kolem známých historických objektů a busem se přeunuli do vojenského muzea. Bylo zadarmo. Jinak na semaforech zde chodci kašlou z vysoka. Akorát se musí hlídat všechny směry. Proto je na některých místech napsáno na vozovce Look left či right. Jak je člověk z našich končin zvyklý čumět doleva, tak je to o tom nechat se přešmejknout autem zprava. Při každém přecházení jsem se zuřivě rozhlížel jako kdyby vedle mě stáli džihádisti. Vojenské muzeum bylo super. Hlavně expozice o 1.světové válce. Interaktivní stoly, promítání filmů, zákop. I expozice holocaust byla poučná. Byl jsem úplně nadšený, ale za pár hodin jsme stačili muzeum tak prolítnout. Vrátili jsme se nazpět autobusem na nádraží, kde si kluci dali v Mekáči jídlo ale já jsem chtěl zajít do hospody na Fish Chips. Nakonec byla vyhodnocena jako nejlevnější jedna restaurace s cenou 7 liber. Pivo zde měli také. Bártík objednal Fish a dvě piva. Než jsme je vypili, tak přišla obsluhující černoška, že Fish Chips už nemají. Vrátila kompletně peníze, takže jsme měli piva zadarmo. Chtěl jsem vidět nějaký trh

takže jsme se přesunuli do bývalé konírny, kde bylo vše až po veteš. Kamí nás zavedl do Cyberdog domu, že tam tancují nahé baby u tyčí. No, tyče tam byly, akorát ty baby ne.

Ale ty světelkující hadry a věci byly také k podívání. U jednoho stánku jsem si dal konečně Fish Chips. A jelikož bylo už pozdě večer, otočili jsme to směr základna. Kluci ještě chtěli jet za nějakou pelhřimovskou babou na kafe, ale když zjistili, že jsou to 2hodiny cesty do její práce, odpískali to. V obchodním centru jsme si došli v Nero na kafe. Udělali jsme nákup nějakých piv Cider a něco málo k večerě ve Večerce. Zatím co Kamí vařil a jednu várku rýže spálil, dal jsem řeč s naším spolubydlícím Ondrou z Českých Budějovic. Dělal nějakého pingla pro zazobance. Docela byl namakaný v ledových čajích. K vůli nim byl i na Srí Lance. Hned jsem si od něj nechal uvařit čaj a asi jen sugescí se mi zdál dobrý, protože prý to stejně nebyl žádný exklusivní pytlík. Jako skoro všichni zde, bral Londýn pouze jako přestupní stanici. Povídal, že u nich v Klubu, v kterém se platí měsíční členství 1500 liber pořád tam všichni něco čtou a i když někdo udělá super kšeft za stovky milionů liber, stejně sjiždí účet o pár librách a je schopen se ještě hádat o slevu na housku. Ukazoval fotky svých ledových čajů a musel jsem mu to pochválit protože to mělo nápad. Možná, že s tím prorazí. V kuchyni se ještě motal v kulichu

brazilec Bruno, což byl pohodový mladý kluk, který tvrdil, že zde studuje filmovou školu. Kamí tvrdil, že kecá, že jeho rodiče jsou nějaký prachatý lékaři a on že se tu jen v Londýně poflakuje, čumí stále do tabletu na filmy, žere jen vajíčka a pak hrozně prdí. Sem tam proběhnula starší maďarka, o které kluci tvrdili, že tu je nejdéle a že tu zřejmě i umře. Pracovala v nějakém pečovateláku. Když jsme vypili jablečný a hruškový Cider šlo se spát. Jak jsem se našťouchnul na večer spalo se mi těžko a ráno jsem moc čerstvý nebyl.

Čtvrtek 26.5. Dnes bylo na pořadu dne se podívat na nějakou prachatou čtvrt' a do muzea. Nejdříve jsme zajeli na čumendu do čajového domu Fortnum & Mason, na střídání stráží k Buckingham paláci, kde bylo tolik lidí, že jsem si myslel, že jede královna. Do Harodds obchodního domu a do Hyde parku.

Oběd byl opět v Mekáči. Posílení jsme se vrhli na Vědecké a Přírodopisné Muzea. Vstup byl zadarmo. Technické muzeum mě nijak nezaujalo, ale v Přírodopisném byla pěkná expozice o vulkanech se simulací zemětřesení v krámku. Pak byl dobrý hýbající se Tyranosaurus Rex.

Prohlídky nás utahaly a tak už jsme večer nikam nešli a vrátili se na základnu. Netekla teplá voda, protože nebyl zaplacen plyn a jediná sprcha v dolní místnosti s průtokovým ohříváčem byla trošku humozní. Nakonec jsem ji použil na rozdíl od ostatních, kteří se jí štítili. Večer jsme ještě pokecali, dopili Cidera a šlo se spát.

Pátek 27.5. Dneska se jelo domů. Já jsem letěl ve dvě, a ostatní tři hodiny po mě. V deset jsme vyrazili. Kluci mě doprovodili na bus nádraží Victoria. Ještě jsme dali před cestou kafe a pak mě šoupli na "devítku". V Londýně i na dálnici byly zácpy, ale měl jsem časovou rezervu. Na letišti Stansted jsem dorazil 3/4 hodiny před odletem. Dojeda jsem všechno co jsem měl a podle instrukcí jsem se vydal vstříc k letadlu. Pípnul jsem si u turniketu svou elektronickou letenku, na odbavovce jsem naházel všechno na pás a modlil se abych prošel. Z posušek dohlížejícího maníka jsem pochopil, že si mám na pás hodit ještě svoji vestu. Po průchodu rámem jsem měl vyhráno. Došel jsem si na záchod a počkal si až se objeví na tabuli moje Gate. Kluci mi tvrdili, že to bude asi 44. Nebyla. Objevila se 38. Podle cedulí jsem si to namířil k ní. Jelo se k ní vláčkem a tak jsem si vzpomenu, jak mi někdo říkal, že jel vláčkem úplně jinam a jak zabloudil na letištní ploše. Nastoupil jsem a poslouchal kolem stojící jest-li někdo nemluví česky. Nemluvil. Z vláčku jsem jasně viděl na tabuli, že Gate 38 je

vlevo. Když se vláček dal doprava, tak jsem se orosil. No, to jsem v prdeli. Letadlo letí za půl hodky a já budu létat po ploše a shánět své letadlo. Vláček měl dvě zastávky a na poslední všichni vystupovali. Velký nápis 38 mě uklidnil. Prodral jsem se dopředu a zařadil se do fronty. Několik lidí šlo přes letušku, která jediná odbavovala a tak jsem k ní vyrazil. Vzala letenku a pak na mě začala něco drmolit. Pochopil jsem že, jsem tu blbě. Sunul jsem se podél fronty pryč a přemýšlel jak tu na letišti přežiju. Ještě jsem prohodil do fronty otázku "Brno"?. A nějaká babka mi česky odpověděla, že to letí do Brna. Pak mi vysvětlila, že jsem se dral asi na odbavení pro VIP pasažéry. Fronta se hnula a tentokráte jsem už prošel.

V letadle jsem pustil na své místo u okna nějakou slovenku, s kterou jsem kecal celou cestu, takže mě nádherně uběhla. Dosed na letišti v Brně byl ukázkový, takže byl i potlesk pro pilota. Měl jsem Anglii za sebou. End.